

Kibic

Školní časopis Obchodní akademie Břeclav

prosinec 2007

„kibic, drž tlamajznu,
než tě přes ni majznu...”

Dobry voják Švejk

Jak dohonit čas?

Ani jsme se nenadáli a už zase kolem nás v obchodech straší nevkusné a kýchovité vánoční ozdoby a v regálech vánoční kolekce a Santa Clausové. Vždyť nedávno bylo září a my jsme opět usedli do školních lavic. Zdá se mi to neuvěřitelné, že čas letí takovou rychlostí. Někde jsem slyšela, že čas je pojem relativní a den může mít hodnotu pěti minut nebo šedesáti dvou hodin, což záleží na tom, co v něm prožijeme. Jsem na střední škole a připadá mi, že všechno letí moc rychle, a to mi moji blízcí a známí říkají, že čím je člověk starší, tím mu všechno ubíhá rychleji. Nedokážu si to představit, až budu třeba v důchodovém věku...

Nechci už teď myslet na Vánoce, protože v posledních letech se změnilo ze svátků klidu a pohody na svátky chaosu. Je to docela směšné. Dokazuje to jen, jak jsou lidé lehce „zblbnutelní“ reklamami. Chtěla bych zažít tu dobu, kdy nebyla elektřina, lidé spávali na peci a Vánoce slavili v rodinném kruhu. Zašli si na procházku krásnou zimní krajinou a pod stromček si dávali vlastnoručně upletené šály, čepice a ponožky. V dnešní době se většinou rychle navečeří, rozdají co nejdražší dárky a pak „mladí“ odejdou na diskotéku. Netvrdím, že to tak je v každé rodině, ale neuvědomujeme si, jak důležité je trávit čas spolu. Když je o Vánocích rodina pohromadě, tak to je pro všechny ten nejkrásnější a nejhodnotnější dar.

Čas je jediná spravedlnost na světě, protože odměňuje všem lidem stejně a je mu naprosto jedno, jestli se jedná o chudáka či bo-

háče, jaké je člověk rasy či náboženství. Jak řekl Albert Einstein „Nikdy nepřemýšlím o budoucnosti, protože přichází příliš rychle.“ Myslím si, že člověk by si měl každý okamžik svého života užít na plno. Lidé litují, jak špatně využili času, který je už za nimi, ale to pro ně není návod, jak lépe využít času, který jim ještě k životu zbývá. Vyvarujme se těchto chyb a využijme svůj čas co nejlépe. Přeji krásné vánoční svátky.

Yveta Košťálová

Máme hodiny, ale kdo má čas?

Přečtěte si:

- Studentský parlament • Učitelé, náš vzor? • Žena s velkým srdcem •
- Chodí do školy a ještě pracují • Absolventi vzpomínají •
- Než se rozhrne opona • Trpělivost růže přináší •

„Pane, klikněte levým!“
– o realizaci úspěšného vzdělávacího
projektu čtete uvnitř listu.

Studentský parlament ve školním roce 2007/8

V letošním školním roce se Studentský parlament sešel už v druhém týdnu nového školního roku. Důvodem byl návrh na zrušení polední přestávky. Demokratickým hlasováním ve všech třídách však bylo rozhodnuto, že zůstaneme u současné varianty časového rozvrhu hodin.

V říjnu se dvě studentky 3. ročníku zúčastnily semináře, který pořádala organizace Mládež v akci. Studentky poté informovaly na schůzce Studentského parlamentu o možnosti mladých lidí podílet se na tvorbě projektů financovaných EU. Po dohodě s vedením školy vytvořili studenti z jednotlivých tříd pracovní skupinu, která bude na projektu spolupracovat.

Na další schůzce řešili členové Studentského parlamentu kritéria Soutěže tříd, která byla v tomto školním roce opět vyhlášena. Kromě toho připravuje Studentský parlament stejně jako v minulých letech Vánoční zamyšlení, které se už na naší škole stalo tradicí.

Členové Studentského parlamentu:
Předseda Studentského parlamentu: Adam Polášek (4. A)

Místopředsedkyně: Petra Spáčilová (3. C)

Zástupci jednotlivých tříd:

1. A: Anna Zoubková, Michaela Raddová, **1. B:** Dominik Mikulica, Pavla Zayats, **1. C:** Barbora Vozarová, Markéta Jeřábková, **2. A:** Stanislav Koryčánek, Dana Haluzová, **2. B:** Aneta Mrázová, Kateřina Hrančíková, **2. C:** Ondřej Adánek, Klára Dobšíčková, **3. A:** Lukáš Tomešek, Milan Piškula, **3. B:** Adam Tichý, Tomáš Vavrys, **3. C:** Petra Spáčilová, Leona Žamberská, **4. A:** Adam Polášek, Štěpán Tomešek, **4. B:** Martin Juchelka, Jozef Pavlík, **4. C:** Iveta Sedláčková, Adam Možný.

-vh-

Učitelé, náš vzor?

Na naší škole už proběhlo nespočetné anket, které se zabývaly drogami, speciálně jejich podskupinou – kouřením cigaret, kde je návykovou a stimulační látkou nikotin. Zatím jsme vždy zpovídali studenty. Ale co učitelé, kteří nás mají nejen vzdělávat, ale i vychovávat?

Co nám na sebe „prásknou“? To zjišťovaly členky novinářského kroužku, které vymyslely následující otázky:

1. Jaké máte zkušenosti s návykovými látkami?
2. Experimentovali jste v mládí s nějakou návykovou látkou?
3. Přetrval u vás nějaký zlovyk dodnes a chcete se ho zbavit?
4. Zkusili byste to tehdy znovu, kdybyste měli dnešní zkušenosti?
5. Co si myslíte, když vidíte studenty, jak kouří cigarety a pijí alkohol?

Na naší škole je drtivá většina nekuřáků. Jen dva učitelé potřebují cigaretu ke svému životu – kouří pravidelně, další pouze příležitostně. A zde jsou ty zajímavější odpovědi:

Šílená pařba na fakultě elektrotechniky

Prof. Ščerbík: 1. Tož, „kudy teče, tudy léčí“. Ale vážně – nejsem žádný abstinent, takže nějaký dobrý drink si občas rád dám. Ale jinak je to všechno. Žádné drogy, ani měkké; také jsem nekuřák. 2. Jako gymnazista jsem v létě brigádníčil na stavbách. A to víte, puberta mlátila i se mnou, a tak jsem zkusil nějakou tu cigaretku. Výsledek – nejprve se mi zatočila hlava, musel jsem si sednout. Pak se mi udělalo špatně od žaludku. Pomyslel jsem si: „Takto mám trpět po každé cigaretě?“ A tím to navždy skončilo. 3. Doufám, že dvě deci červeného nebo jedno pivo denně není zlovyk! Vůbec se mi nechce zbavovat se ho. :-) 4. Dnešní zkušenosti – to je obrovské množství informací, což jsme my tehdy neměli. Proto si myslím, že bych to tehdy nezkusil. 5. Je mi jich líto, ale věřím, že z toho vyrostou, resp. že jsou dostatečně inteligentní na to, aby si uvědomovali, co to pro ně znamená po stránce zdravotní, ale i finanční. Cigareta v ústech ještě nikdy nikoho dospělým neudělala.

Prof. Nejezchleba: 1. Prakticky žádné – alkohol v symbolickém množství při významných událostech. Kouření a drogy zásadně odmítám. 2. , 3. a 4. Ne. 5. Že existují i jiné možnosti, jak „nevonět“. Třeba sportovat. A ještě jedno mi vadí. Návykovými látkami si každý ničí zdraví zcela vědomě, a tak by si měl léčbu i hradit. U lékaře budeme platit, přitom za nemoc nemůžeme. Feťáci si zdraví ničí sami a stát ještě vymýšlí, co by jim dal zdarma.

Prof. Klimovičová: 1. Pouze s alkoholem jako mírný konzument. 2. Spíše ne. 3. Ne. 4. Ne. Zkušenosti jsou důležité. 5. Kvůli nezralosti propadají návyku, kterého se budou těžko zbavovat. Ničí si zdraví už teď a zakládají na pozdější zdravotní problémy. Stávají se závislými – tudíž nesvobodnými!

Prof. Hanáková: 1. Mám zkušenosti s cigaretami a alkoholem. 2. Viz ad 1) 3. Ano, k mládí získávání zkušeností patří. 4. Mám ráda červené víno. Občas si posedět s přáteli a ochutnat dobré víno ale nepovažuji za zlovyk. 5. Napadá mě, že si tím ničí zdraví. A doufám, že aspoň někteří z nich dostanou rozum a přestanou.

(red)

O Vídni trochu jinak

V říjnu jsem se zúčastnila se školou zájezdu do Vídně. A to i přesto, že jsem angličtinářka a německy umím maximálně pozdravit. Navíc jsem ve Vídni ještě nebyla a slyšela jsem o hlavním městě Rakouska samou chválu. Přirozeně jsem byla nadšená touto příležitostí a neváhala ji využít.

Vyrazili jsme od školy v osm hodin ráno. Byla docela zima, ale doufala jsem, že se počasí zlepší. Cesta do Rakouska netrvala dlouho, vnímala jsem první německé nápisy. Bylo to jiné, než na co jsem tady zvyklá. Paní průvodkyně nám vykládala dějiny Rakouska. Pojala je zajímavě a přesto, že tyto výklady většinou neposlouchám, zaujala mě historie této země i její osobnosti.

Když jsme přijeli do samotného centra Vídně, byla jsem okouzlena. Hlavně mě překvapila ta dokonalá architektura a všude tolik zeleně. Nejdříve jsme navštívili muzeum. Ta nemám moc v lásce a exponáty si prohlížím pouze ze slušnosti a ve spěchu. Ale tentokrát jsem byla zklamaná, že máme na prohlídku tak nádherného muzea málo času. Nejvíc mě zajímala historie Egypta a Říma. Jako správný turisté jsme fotili snad každou maličkost. A nebyli jsme jediní. Potkali jsme tu také turisty z Asie, kteří nás utvrdili o své vášni pro fotografování. Pak naše kroky směřovaly k budově rakouského parlamentu. Je vystavěna v antickém stylu. Přímo zářila. Po cestě do centra Vídně jsem se s kamarádkou musela smát. Po silnici jezdila pouze luxusní auta a to nás docela překvapilo. Prošly jsme ulicí, která byla pověstná svými luxusními obchody. Nakupují tu ti nejbohatší lidé. Ženu tu v zimě potkáš pouze v drahém kožichu a lodičkách na podpatku. Obléct se jinak by byla ostuda. U Štefanský domu jsme potkaly několik lidí, kteří si hráli na sochy a například hráli na housle. Za malý poplatek jsme se s nimi mohly vyfotit. Nám se nejvíc zalíbil mladý kluk, který byl celý stříbrný a tancoval. Chvilí jsme váhaly, ale máme společné foto.:-) V malém obchůdku jsme ochutnaly

pověstné Mozartovy koule. Samozřejmě to nebyly ty pravé, ručně vyráběné (ty se prodávají pouze v Salzburgu), ale přesto jsme si na nich pochutnaly a nechaly něco domů. Na tomto malém náměstíčku jsme potkaly hodně národností. Bylo to velice zvláštní. Pak jsme dostaly s kamarádkou chuť na zmrzlinu. Jenže...ani jedna jsme německy neuměla. Musely jsme vytáhnout na světlo svoji „školní angličtinu“. Zachránil nás slovník, který jsem s sebou vzala pro jistotu. Uvědomila jsem si, že všechno záleží na zvyku. Věci mi připadaly jiné jenom proto, že jsem byla z České republiky zvyklá na něco jiného. Ženu, ve věku asi mé babičky, bych těžko doma potkala v oblečení moderní dvacetileté dívky. Tady ano. A z místních to nikoho nepřekvapovalo.

Ale nejvíc jsme se asi všichni těšili do toho pověstného zábavního centra – Prátru. Když nám oznámili, že budeme mít na rozchod pouze necelé dvě hodiny, byla jsem z toho docela smutná. Říkala jsem si, že to absolutně nemůže stačit. Kamarádka, která již takový zábavní park navštívila v Belgii, na něho měla nádherné vzpomínky. Ještě tímto byla má zvědavost umocněna. Hlavní brána na mě působila poněkud podivně. Vešli jsme dovnitř. Většina kolotočů byla zavřená – byla středa. Všechny vypadaly dost staře a zanedbaně. Nebudily dojem bezpečí. Přesto mě jeden z nich lákal. Byla to věčička. :-) Na něm jsme leželi na břiše a jeli po dráze. Viděli jsme všechno pod sebou, protože koleje byly nad námi. Strach jsem opravdu měla a ne malý. Pak jsme většinou jenom fotili kolotoče, které byly zavřené. Bylo zde i pověstné obří kolo. Projížďka trvala hodinu. Svězt se na nejdražším kolotoči stálo 15 euro. Jednalo se o bungee jumping. Když na něho šli dva rakouští chlapci dvakrát po sobě, obdivovala jsem je a zároveň nechápala. Tady asi musí mít děti hodně velké kapsesné, když si to mohou dovolit. Jízda přitom mohla trvat jenom tři minuty. Z Prátru jsem byla zklamaná. Unaveni jsme se vraceli do rodné země, ale s nádhernými zážitky. Jsem ráda, že jsem se tohoto zájezdu účastnila.

Dana Haluzová

Žena s velkým srdcem

V naší škole ji vidáme již druhým školním rokem – milá, vstřícná, usměvavá, temperamentní a komunikativní Helene Pammer. Přesně taková, jaký by rodilý mluvčí měl být, aby se studenti odvážili a především naučili v jeho hodinách to nejdůležitější – mluvit v cizí řeči. Paní Helene byla ochotná se nám trochu představit:

Jak jste se k nám na školu dostala?

Slyšela jsem o projektu, a tak jsem se přihlásila.

Kde jste „doma“ a jakou školu jste studovala?

Pocházím z Horního Rakouska, ale moje babička je z Velkého Meziříčí. Studovala jsem gymnázium a pedagogickou školu. Mám aprobaci pro tyto předměty: němčina, dějepis, angličtina; také jsem se věnovala sociálním a ekonomickým studiím, biologii člověka a zdravotní vědě.

Jakým povoláním jste se věnovala?

Učit jsem začínala před čtyřiceti lety; učila jsem také v Polsku, Čechách, Maďarsku a Bulharsku. Pracovala jsem také jako turistická průvodkyně v Horním Rakousku. A uplatnila jsem se také jako masérka a to je mé třetí povolání.

Jak se vám líbí na naší škole?

Líbí se mi tady moc – všichni byli otevření, už od začátku jsem měla pocit, že jsem akceptovaná. Jsem tu opravdu spokojená, škoda, že je to jen na jeden rok.

Jak vycházíte se studenty?

Jsou pilní, pracují a mají velmi dobré chování. Už vědí, co chtějí.

V čem jsou jiní než v Rakousku?

Myslím si, že lidé jsou všude v Evropě stejní, ale

tady studenti vědí, že si musí všechno pořádně odpracovat a mají větší zájem.

Jaké máte jiné zájmy a koníčky?

Ráda cestuji, věnuji se cizím jazykům (také české literatuře), ručním pracím (staré řemeslo –modrotisk...).

Co byste chtěla vzkázat našim studentům?

Měli by si uvědomit, že být mladý znamená vidět vždy něco nového před sebou. A pak také – kdo se přestane učit, plave zpět. Ale je důležité, aby měl člověk v životě i trochu štěstí, neboť: Mensch dachte und Gott lachte... eš

Vzdělávací projekt „Pane, klikněte levým!“, který byl oficiálně ukončen 24. listopadu 2007, byl zaměřen na vytvoření a realizaci finančně dotovaných kurzů pro dospělé na Obchodní akademii v Brně. Záměr o další vzdělávání v Brně a okolí měli díky finančním prostředkům Evropské unie a České republiky zcela zdarma možnost zdokonalovat se v oblasti jazykových, počítačových, ekonomických či občanských dovedností.

Projekt měl přímou vazbu na prioritu 3 Operačního programu Rozvoje lidských zdrojů – „Rozvoj celoživotního učení“, resp. opatření 3.3.1 – „Zkvalitňování vzdělávání ve školách a školských zařízeních a rozvoj podpůrných systémů vzdělávání“. Patří mezi tzv. projekty „měkké“, tedy neinvestiční a je spolufinancován z Evropského sociálního fondu (resp. z prostředků státního rozpočtu na předfinancování výdajů Evropského sociálního fondu – 75%) a Státního rozpočtu České republiky (resp. prostředků státního rozpočtu na spolufinancování – 25%). Nabídka kurzů reagovala na potřeby vzdělávání cílových skupin ve smyslu posílení jejich konkurenceschopnosti na trhu práce.

Kurzy probíhaly v moderně vybavených, pro tento účel speciálně připravených, učebnách Obchodní akademie. Účastníkům byla k dispozici rovněž počítačová technika nově vybudované Multi-mediální učebny.

Partneři projektu:

- Obchodní akademie, Brno (realizátor) Smetanovo nábřeží 17, Brno, 690 28; IČ: 60680334
- Město Brno, nám. TGM 3, Brno, 690 81; IČ: 00283061
- Oblastní rada ČMOS PŠ Brno, 17. listopadu 1a, Brno, 690 02; IČ: 70812357

Realizační tým:

- Manažer projektu: Ing. Jan Hájek
- Supervizor: PhDr. Leo Čuda
- Ekonom: Růžena Bezděková
- Asistenti pro komunikaci: Ing. Jana Dyčková, Mgr. Leopold Králík

Informační leták s přihláškou do kurzu

**„Pane, klikněte levým!“
„Neziskovky“**
vzdělávací projekty OP RLZ
Obchodní akademie, Brno

Přijímáte-li rozhodnutí a prohlášení své volby? Chcete začít se studiem anglicky, německy nebo německy a anglicky nebo francouzsky? Přijímáte-li kurzy práce a počítačové? Vyšší, než se článek vzdělávání a kláse posílit svou konkurenceschopnost na trhu práce, teď máte jedinou příležitost!

Vzdělávejte se s námi!
Díky finančním prostředkům Evropské unie a ČR
ZDARMA!

Jak budou přirovnované kurzy vypadat:
- vyučování bude v moderně vybavených učebnách Obchodní akademie, Brno
- výukové hodiny povedou zkušené lektory
- délka jednotné kurzu bude 4 měsíce, na zápisné uhradíte 80% dočasně odložené učební zpoplatnění

Nabídnu jednotlivých kurzů a informace kdy, kde a jak se přihlašovat najdete na druhé straně.

Závazná přihláška - termín: únor 2007 - červen 2007	
Jméno a příjmení: _____	Podpis: _____
Adresa: _____	
Telefon, e-mail: _____	
Závazně se přihlašuji do kurzu projektu „ Pane, klikněte levým! “ (uveďte číslo): _____	
Závazně se přihlašuji do kurzu projektu „ Neziskovky! “ (uveďte číslo): _____	
Pokud jste nositelkou občanských a kurzu projektu „ Pane, klikněte levým! “ a zároveň jímáte (únor - červen 2007) nebo občankou (září 2006 - leden 2007) termín, uveďte prosím jeho název/názvy, resp. číslo: _____	

Nabídka kurzů:

<p>projekt „Pane, klikněte levým“</p> <p>Základní dovednosti</p> <ol style="list-style-type: none"> Základy komunikace v německém jazyce Základy komunikace v anglickém jazyce <p>Pokročilá dovednosti</p> <ol style="list-style-type: none"> Počítač pro každého Digitální fotografie a nástroje její prezentace <p>Občanské dovednosti</p> <ol style="list-style-type: none"> Účastnícké dovednosti Účastnické dovednosti pro začátečníky 	<p>projekt „Neziskovky“</p> <ol style="list-style-type: none"> Účastnické dovednosti pro začátečníky Občanské dovednosti - učební na PC Občanské a osobní dovednosti v práci Práce na PC pro méně zkušené uživatele Základy tvorby webových stránek
---	---

Kdy budou kurzy probíhat? Únor 2007 - červen 2007

Kde se bude učit? Oborní učebny Obchodní akademie, Brno

Přihlašování:

1) sestavení vypládné a podepsané přihlášky na adresu: Obchodní akademie, Brno, „Pane, klikněte levým!“ nebo „Neziskovky“, Smetanovo nábřeží 17, 690 28, Brno

2) vypládné přihláškové formuláře na stránkách: www.povolenstetecny.cz nebo www.obczr.cz a odesláním na e-mail: a) u projektu „Pane, klikněte levým!“ prihlaska@obczr.cz b) u projektu „Neziskovky!“ prihlaska-neziskovky@obczr.cz

Přihlášky budou k dispozici také na Obchodní akademii, Brno.
Pro termín kurzů únor 2007 - červen 2007 přijímáme přihlášky od 8. 1. 2007 do 19. 1. 2007

„Evropský sociální fond - nástroj pro podporu zaměstnanosti, rovných příležitostí a posílení konkurenceschopnosti na trhu práce“

TENTO PROJEKT JE SPOLUFINANCOVÁN EVROPSKÝM SOCIÁLNÍM FONDEM A STÁTNÍM ROZPOČTEM ČESKÉ REPUBLIKY

Přehled realizovaných kurzů a lektorů

1. Základy komunikace v německém jazyce
Mgr. Veronika Hanáková, Mgr. Helena Klimovičová
2. Pokročilá komunikace v německém jazyce
Mgr. František Oulehle
3. Základy komunikace v anglickém jazyce
Mgr. Jitka Oulehlová, Mgr. Danuška Šuchová
4. Pokročilá komunikace v anglickém jazyce
Mgr. Jitka Oulehlová
5. Počítač pro každého
Ing. Hana Břejchová, Ing. Vladana Šedá
6. Počítač pro pokročilé
Ing. Nataša Prášková
7. Psaní na počítači
Ing. Jana Dyčková
8. Digitální fotografie a nástroje její prezentace
RNDr. Libor Nejezchleba
9. Využití ekonomického softwaru
Ing. Nataša Prášková
10. Komunikace v úředním a společenském styku
Ing. Jana Dyčková, Ing. Vladana Šedá
11. Mírně pokročilá komunikace v německém jazyce
Mgr. Veronika Hanáková, Mgr. František Oulehle
12. Aplikovaná psychologie
PhDr. Leo Čuda
13. Mírně pokročilá komunikace v anglickém jazyce
Mgr. Jitka Oulehlová, Mgr. Maroš Ščerbík
14. Kurz 1. pomoci a zdravý životní styl
Mgr. Ludmila Láničková, lektori Českého červeného kříže
15. Umění efektivní komunikace
Mgr. Danuška Šuchová
16. Právní minimum pro občana a úředníka
Ing. Hana Břejchová, Ing. Margita Pochylá

Termíny kurzů:

- únor 2006 – červen 2006
- září 2006 – leden 2007
- únor 2007 – červen 2007

Internetové stránky projektu „www.panekliknetelevym.cz“

Fotogalerie – závěrečná konference

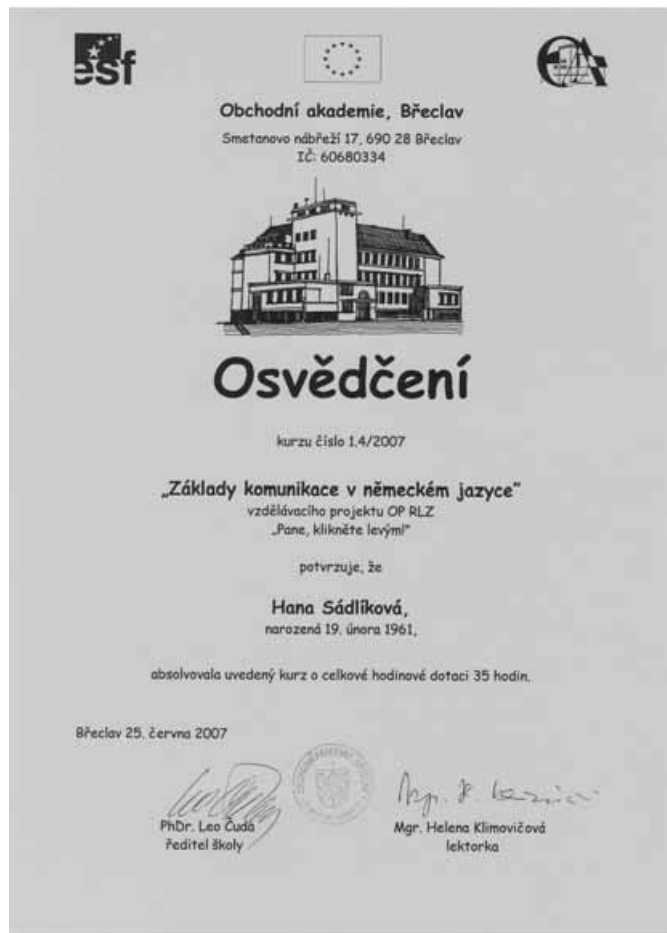
Identifikace projektu

- Předkladatel: Obchodní akademie, Břeclav
- Poskytovatel podpory: Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy
- Název: „Tvorba a realizace vzdělávacích kurzů pro dospělé zaměřených na oblasti klíčových kompetencí“
- Zkrácený název: „Pane, klikněte levým!“
- Program: Operační program Rozvoj lidských zdrojů (CZ.04.1.03)
- Priorita: 3 Rozvoj celoživotního učení
- Opatření: 3.1 Zkvalitňování vzdělávání ve školách a školských zařízeních a rozvoj podpůrných systémů vzdělávání
- Program podpory: C Tvorba a realizace vzdělávacích programů pro zájemce o další vzdělávání realizované na SŠ a VOŠ
- Název Grantového schématu: Zkvalitňování vzdělávání ve školách a školských zařízeních
- Číslo výzvy: 01
- Realizace: 12/2005 – 11/2007

Příklady vydaných osvědčení:

Celková statistika projektu:

Číslo kurzu	Název	Počet přihlášených	Počet přijatých	Počet absolventů	% úspěšnost (absolventi/přijetí)
1	Základy komunikace v německém jazyce	567	122	76	62,30%
2	Pokročilá komunikace v německém jazyce	117	27	19	70,37%
3	Základy komunikace v anglickém jazyce	928	166	98	59,04%
4	Pokročilá komunikace v anglickém jazyce	107	26	16	61,54%
5	Počítač pro každého	584	126	106	84,13%
6	Počítač pro pokročilé	115	34	28	82,35%
7	Psaní na počítači	74	31	14	45,16%
8	Digitální fotografie	125	61	48	78,69%
9	Využití ekonomického softwaru	47	20	16	80,00%
10	Komunikace v úředním a společ. styku	24	12	8	66,67%
11	Mírně pokr. komunikace v něm. jazyce	68	46	31	67,39%
12	Aplikovaná psychologie	79	21	14	66,67%
13	Mírně pokr. komunikace v angl. jazyce	89	45	34	75,56%
14	Kurz 1. pomoci a zdravý životní styl	45	25	19	76,00%
15	Umění efektivní komunikace	31	21	14	66,67%
16	Právní minimum pro občana a úředníka	55	17	16	94,12%
	Celkem	3055	800	557	69,63%

Rozhovory

V našem časopise vám budeme přinášet rozhovory se spolužáky, kteří mají zajímavé hobby. Každý z nás má svoji zálibu, které věnuje více času než učení. Pokud jsou podmínky. Zajímalo mě, co si myslí žáci o svém koníčku. Jejich názor si můžete přečíst tady:

S Jirkou Volfem, zatím studentem I.A

Tvůj koníček je judo (jediné bojové umění, které je olympijskou disciplínou). Jak dlouho se mu věnuješ?

6 roků.

Kde ses o něm dozvěděl?

Já nevím, přišel jsem na trénink juda a potom se mi to zalíbilo.

Největší úspěch?

2. místo na Mistrovství Evropy

Máš nějaký vzor?

Mmm.

Určitě máš nějaký. Vždyt v takovém sportu jsou určitě i legendy...

Krpálek leda tak, ale to je takový pako...

Jaký máš pásek?

2. kyu.

Trošku nám to vysvětlí...

Pátý pásek z deseti v žákovské kategorii.

Jak získáš další ?

Ze začátku máš bílý a abys získala žlutý, musíš se naučit deset chvatů a deset držení na zemi. Dostaneš žlutý a pro oranžový se musíš naučit dalších deset chvatů a deset držení na zemi a opakovat ty předchozí. A takto se vše stupňuje. Takže já znám asi padesát těchto technik.

Jak to časově stiháš?

Perfektně.

Kolikrát máte týdně trénink?

V Hodoníně dvakrát a v Brně třikrát, ale do Brna jezdím jen jednou.

Míváte soustředění?

Ano. Dvakrát ročně. Jednou s Hodonínem a zvlášť s Brnem.

Náročné?

Dost.

....Opravdu namáhavé...nechceme vám kazit apetit...

S Renatou Tošnarovou, ze stejné třídy

Jaká je tvá záliba?

Malování – co mě zrovna napadne, nebo graffity. Je to takový na uklidnění. :oD

Malování je fajn. Věnuješ mu víc času, nebo si krátíš dlouhou chvíli?

Ne, dřív jsem mu věnovala hodně času, ale teď jen když je příležitost, nebo nuda v hodině.

V hodině...učitelé mají určitě radost..Kdyby ti někdo řekl: Můžeš svévolně pokreslit třídu (v rámci slušnosti), co by na stěnách bylo?

Co tě vystihuje, nebo tématica školy?

No, bylo by tam všechno možné, ale z těch dvou otázek? Spíš, co mě vystihuje. Tématica školy by byla moc usedlá a nezáživná.

Zkoušela jsi někdy bodypainting (kresba na tělo)?

Ne, nezkoušela :oD , ale jednou bych si to vyzkoušet chtěla.

Čím kreslíš nejradši?

Uhlem a asi na papír. A nebo sprejem na nějakou zeď :oD

Poslední otázka z dětství. Určitě jste malovali ve školce, škole, čím chcete být. Co jsi měla ty na papíře?

Nepamatuji se, ale kdybych malovala dnes, asi bych chtěla být právnickem :oD V té době by mě asi napadla princezna.

Rozhovorů bylo víc, ale vybrat se musí vždy ty nejzajímavější. Děkuji moc těm, kteří obětovali kousek času a poskytli rozhovor pro Kibic.

Kačes

Jak se dá vytvořit kvalitní článek?

Člověk si říká: „Psaní, to nic není. Zvládnou taky sesmolit pár řádků a říct, že jsem jako „Neruda“ či „Shakespeare“. Nezdá se, ale je ne snadné sepsat opravdu kvalitní článek, esej, báseň... Když vím, že dílo musí být sedmkrát pasující (vysvětlím: P-pravdivé, A-aktuální, S-srozumitelné, U-unikátní, J-jediné, I-inteligentní, C-cílevědomé). Čemu jinému věřit, než pravdě, která je srozumitelně napsaná v unikátní podobě? Má svou hlavu a patu. A hlavně nezkopírovaná z článku někoho jiného a taky vytvořená za nějakým účelem. Většinou ovlivnit čtenáře. Nutí pozastavit se. Říct si, jestli je názor spisovatele na místě... A dále k důvodu, proč vlastně já osobně strašně ráda píšu. Uvažuji, jak zaujmout a jestli je vybrané téma opravdu zajímavé nejen pro mě samotnou. Psaný projev je příležitost připomenout si zapomenuté detaily. Sice v myšlenkách proběhnou, ale teprve když je vidíme před sebou na papíře, uvědomíme si jejich pravou hodnotu. I „obyčejný“ seznam nákupů. Vidíme, chápeme a nezapomeneme. Spíš doma leží na stole a my si lámeme hlavu v obchodě, kde nám vypadl.

I na psaní je potřeba správná chvíle, která netrvá dvacet čtyři hodin denně. Popíší vám, jak u mě vypadá vytvoření článku. Jako

první a hlavní je téma. Ze tří mě napadne asi jedno a čtvrt (čtvrtka letí za půl hodiny do koše). Zbylá jedna a tři čtvrtě našťestí dodá redakce - pramen nápadů je opravdu nevyčerpatelný. Stačí otevřít Word a jde se na věc. Zrovna takto bych si to představovala. Ale k mému štěstí je tato fáze několikrát složitější. Buď program opravdu otevřu a pak zase zavřu, protože mě někdo „otravuje“ s neodkladnými záležitostmi přes ICQ. No a přece nikoho nenechám čekat ... Nebo občas písálky využiji a nechám je taky přemýšlet. Týmová pracovní náplň přišla z Ameriky, že? Fáze další, když už je program otevřený, zapnu si mp3 (David Guetta, Shaun Baker... atakdále). Hned je text o pět řádků delší. Výpadky elektřiny našťestí nejsou časté. *Procentuálně mi vychází devadesát žvýkaček Orbit (světle modrých) ze sta, že se práce uchová v nepoškozeném stavu. Znamená to, že při žvýkání osmdesát deváté je velké riziko vyplivnout ji a vytasit z balíčku další. Částečně hotovo a teď ještě jak ob stojí u komise. :o) Závěrečné děkování, sbírání květin, plyšáků, ukládnění. Nenápadné vyzvednutí honoráře za účast a bezmyšlenkovitě si na sedačce za pouhopouhých několik desítek tisíc vychutnat kafe ze školního automatu. Mějte se.*

Kačes

Chodí do školy a ještě pracují ...

Pracuji jako pokladní v Bille

Jak ses vůbec k této práci dostala? A odkud ses to dozvěděla?

V minulém školním roce jsem přerušila studium na naší škole. Věděla jsem, že určitě v září nastoupím znovu na OA, ale přesto mi bylo hloupé, aby mě rodiče živili a já se jen tak „flákala“... Tak jsem si začala hledat práci ... i když mi nebylo moc dobře po psychické stránce. Školu jsem totiž přerušila právě proto, že jsem ji nezvládala psychicky - jsem hrozný stresář a maturita pro mě byla (tedy doufám, že byla, že letos už nebude) „velký bubák“... Protože jsem měla jen základní vzdělání, nebylo možné si vybírat. Obešla jsem všechny obchody v Břeclavi, taky domov důchodců, Gumotex a já nevím, co ještě... a naštěstí zrovna v Bille sháněli novou pokladní, takže jsem za pár dní nastoupila a začala si vydělávat vlastní penízky :o) Jenže tam to taky nebyla zrovna slast - nepřijemní lidi, starost, jestli mám v pořádku peníze a tak. Takže jsem se rozhodla, že si našetřím peníze a ještě před nástupem do školy si udělám dva měsíce prázdnin :o) Na vlastní příjem jsem si ale zvykla, tak jsem před začátkem školního roku znovu zašla do Billy a zeptala se, jestli bych nemohla brigádně vypomáhat. Jelikož jim pokladní stále chybí, tak mě na soboty vzali. Říkala jsem, že to není žádná slast, ale jednou týdně se to dá vydržet :o)

Co je tvou pracovní náplní?

Samozřejmě nablokovat nákup zákazníka a přijmout platbu. A jak říká náš šéf - jsme poslední kontakt se zákazníkem, takže mu musíme ve všem vyhovět, musíme být příjemní a stále se usmívat, což často není jednoduché :o)

Jak stíháš školu?

Jelikož dělám jen v sobotu, tak to nemá vliv na školu. Spíš je to pro mě takhle lepší - přijdu na jiné myšlenky... Ale od Nového roku chci skončit a věnovat se maturitě.

Co si vyděláš?

Tato pokladní je naše studentka Adriana...

Není to zrovna velký peníz, ale nejsem náročný člověk, takže mi to stačí...

Jak dlouho tam budeš ještě pracovat a proč vlastně?

Chtěla bych do konce kalendářního roku, jak už jsem se zmínila, kvůli maturitě.

Chtěla by ses takové práci věnovat?

Rozhodně ne. Já bych radši měla nějakou klidnější práci. Nevadilo by mi třeba dělat účetní.

Co na to říkají tví přátelé?

Moji přátelé mi to chválí, protože si myslí, že dnešní mladí lidé jsou strašně znučení a zajímají se jen o hlouposti a že je výjimkou, když si mladý člověk vydělává ve svém volném čase (pokud nepočítáme vysokoškoláky - u těch je to normálnější než u středoškoláků).

Pracuji v restauraci Albero ve Valticích – jako pomocná síla v kuchyni

Jak ses vůbec k této práci dostala? A odkud ses to dozvěděla?

Nutně sem potřebovala brigádu na léto, asi tak jako všichni. Tak jsem se poptala po kamarádkách a ty mi řekly, že loni pracovaly v restauracích v okolí, jak na „plac“ , tak i v kuchyni, a že to bylo docela v pohodě. Tak jsem se vydala do Albera ve Valticích a tam měli ještě poslední volné místo; tak jsem ho brala.

Romana sbírá cenné životní zkušenosti...

Co je tvou pracovní náplní?

Umývám nádobí, chystám oblohy a přílohy, dělám také polívky. Prostě musím být po ruce, když naši kuchaři něco potřebují.

Jak stíháš školu?

Se školou nemám vůbec žádné potíže, protože si většinu pamatuji z hodin a nepotřebuji si to doma opakovat. A když píšeme písemku, tak se domluvíme se „šéfkou“, že jeden den víkend nepříjdu nebo že půjdu domů dřív.

Co si vyděláš?

Nevydělávám moc, ale myslím si, že jako brigáda to je dobré.

Jak dlouho tam budeš ještě pracovat a proč vlastně?

Jak dlouho?? Tak to opravdu netuším. Asi tak dlouho, jak mě budou potřebovat. A proč?? No protože je tam mám ráda, jsou to lidi, na které bych rozhodně nikdy nechtěla zapomenout. A taky je tam skvělá atmosféra a hlavně legrace. :o)

Chtěla by ses takové práci věnovat?

Nevím, ale asi ne. Rozhodně si práci na celý život představuji jinak, ale kdybych nakonec skončila v kuchyni, tak co, život jde dál a navíc já tam chodím ráda a to i za každého počasí a na jakémkoliv dopravním prostředku. :o)

Co na to říkají tví přátelé?

Mí přátelé si rozhodně o mně nemyslí, že jsem normální. Chodit do školy a ještě k tomu chodit RÁDA do práce. Říkají mi, že jsem hrozně aktivní a optimistický člověk. Možná, je to pravda, možná ne, ale co už. :o)

(red)

Už vím, jak to mají učitelé těžké...

No tak úplně ne ... ale trošičku ano ... myslím tím, jak to mají těžké s námi studenty ... O prázdninách jsem byla na dětském táboře a jako praktikantka. V této roli jsem byla už podruhé, takže jsem věděla, co se tam vlastně po mně bude chtít. Dřív jsem jezdila na tábor jako dítě ... a to bylo parádní ... chápete ... zlobení vedoucích a praktikantů, super hry ... tajné noční výlety do cizích chatek ... No a teď ... hlídat takové zlobivé děti, jako jsem byla já ...

Když už nemůžu na tábor jako dítě, tak pojedu aspoň jako praktikantka, říkala jsem si. Jééé, to bude super! Půjdu spát, kdy chci, budu moci být, kde chci ... a tak krásně jsem si to zidealizovala. No jo ... ale realita je jiná ... není to jen o tom, mít volnost, ale také povinnost ... Takže moje představy, jak děti budou dělat přesně to, co mají, ztroskotaly hned první den. Nevadí, já to zvládnou, jsem silná ... Minulý rok to bylo horší ... to jsem byla nováček a některá děcka mě ještě znala jako jejich rovnou ... bylo to těžké s autoritou ... Letos jsem měla super vedoucího ... byl vedoucí poprvé, dřív jezdil jako praktikant, takže mladá kráv (jak se říká u nás) a navíc můj skvělý kamarád ... s ním bude spolupráce jedna báseň, říkala jsem si ... no, do té doby, než jsem musela sama vstávat na rozcvičky a budit ho na snídani, no a pak ještě několikrát denně ... No, první dny jsem to jakž takž strávila ... pak jsem ale řekla DOST ... a to jsem ještě přidala: „Martínku, zlatíčko, takhle by to dál nešlo ... víš, já se chci taky ráno vyspat ... zítra budeš mít rozcvičku ty!“ Martáš to vzal v klídku a ráno vzal holky na výběh.

Jo, já jsem vlastně zapomněla napsat, jak skvělý jsem měla letos oddíl: Holky ve věku asi třináct let ... většina jich byla větší než já ... pro představu – měřím asi 160 cm ... jsem prostě maličká ... ale to nevadí ... no prostě měla jsem nejlepší oddíl ... holky byly super kolektiv, takže žádné větší problémy nebyly a to mi ulehčovalo celý pobyt.

Martin začal poctivě vstávat a chodit na rozcvičky, ale v půlce tábora ho začaly bolet zuby ... ááááá, nepříjemná věc ... no ale dopadlo to tak, že musel jet do Břeclavi k zubaři a byl zbytek tábora pod práškama ... no chudáček ...

Zvládli jsme vše na jedničku ... oddíl, bolavé zuby a všechny další nepříjemnosti. Celý tábor byl úplně suprový a závidím dětem, že můžou jezdit. Můj oddíl vyhrál celotáborovou hru a já jsem byla pyšná na to, jak jsme je motivovali.

Shrnula bych to asi tak ... učitelé to mají těžké ... ukočírovat celou třídu plnou zlobivých pubertáků ... mně opravdu stačilo deset holčiček na táboře ... daly mi tak zabrat, že žádné velké ponocování se nekonalo, a já byla vděčná za chvílky, kdy jsem si mohla odpočinout. Nelituji však, že jsem jela jako praktikantka, protože práce s dětmi mě baví ... možná přijde i na slova mých rodičů: „Stejně jednou budeš učitelka!“

Yvetka

Trpělivost růže přináší

Dne 21.5.007, kdy jsem odmaturovala, to vše začalo. Chtěla jsem si najít práci za jakýchkoli podmínek, ale není to tak snadné, jak se zdá. Tak jsem tedy do hledání vložila všechnu svou sílu a začala na pozicích, na kterých se nevyžadovaly žádné zvláštní podmínky, jako jsou prodavači apod. Prošla jsem prvním pohovorem, který se mi zdál být příšerný. Hlas se mi třepal, ruce potily a můj výraz musel mít neuvěřitelné rysy. Čekala jsem na odpověď z jejich strany. Bohužel mé očekávání se nesplnilo. První zkouškou jsem neprošla. Takhle jsem to zkoušela celé prázdniny, ozývala se na různé inzeráty v novinách i internetu, absolvovala pohovory, výběrová řízení a stále nic. Začínala jsem ztrácet svou prvopočáteční sílu.

Představa, že se budu hlásit na úřad práce, mě děšila. Jenže konec prázdnin byl za dveřmi a já už zoufale přemýšlela, jak dál. Rozhodla jsem se pro poslední možnou variantu. Vytiskla jsem si doma nejméně padesát životopisů a žádostí o práci, sedla na kolo a v každé firmě (např. Gumotex, Moraviapress, Otis, Bors, nově otevírané

Tesco aj.), státnímu orgánu (městský úřad, OSSZ, katastrální úřad aj.), ale i menším firmičkám jsem přenechala životopis i žádost. Pak už jsem jen čekala na odpovědi, které ale nepřicházely. Nastalo 3. září a já stále bez práce. Musela jsem se jít proti své vůli nahlásit na úřad práce. Nabízeli mi různé kurzy, rekvalifikace, ale to není práce nastalo. Hledala jsem sama dál. Pomalu postupně chodily domů odpovědi z firem a orgánů, které jsem navštívila. A velmi nečekaně nikde žádné volné místo neměli a věta typu: „Zařadíme Vás do databáze a povedeme Vás tam rok“, mi šanci oddalovala ještě více. Potom přišel domů dopis z úřadu práce, že mi nabízejí možnost roční praxe na státním zastupitelství, který mě velice nadchl. Ani jsem nepřemýšlela a stanovený den se dostavila na místo určení a bojovala s dalšími sedmi uchazeči o místo písařky. Vzali si týdenní lhůtu na rozmyšlení, po které mi oznámili, že jsem byla vybrána na toto místo já. Dneska jsem velmi spokojená jak s prací, tak s mladým kolektivem. Získám jak rok praxe, zkušenosti, ale také se mi zde může naskytnout možnost nástupu do této státní složky. Teď už vím, že když se chce, tak všechno jde.

Marta Molčíková

Než se rozhrne opona

Na naší škole funguje již druhým rokem divadelní kroužek pod vedením Ing. Dany Vilímkové. A o tom, že úspěšně, vypovídá nejen zájem o jeho představení, ale i první místo v soutěži divadelních souborů, kde byla velká konkurence z gymnázií. O tom, že vedoucí má obrovské množství práce a před vystoupeními na oltář úspěchu klade bezesné noci, určitě nikdo nepochybuje.

Ale jak vše zvládají členové souboru? Jak jde dohromady škola a učení se velkého kvanta textu nazpaměť? Na to se jich zatím nikdo nezeptal. Následující rozhovor proto berte jako splacení dluhu a poděkování těm, kteří naši školu tak dobře reprezentují.

Kdy a jak často se scházíte?

Když se všechno dobře vyvíjí, tak jednou týdně, a to v pátek po šesté vyučovací hodině do půl čtvrté. Ale když teče do bot, tak i dvakrát týdně, ale to tak dva týdny před nějakým představením.

Kdo s vámi ještě spolupracuje?

Celá rodina Vilímků, pan školník, ochotné paní uklízečky, kterým se zároveň omlouvám za veškeré doposud nevrácené „kýble“ a smetáky, a taky pan ředitel.

Kolik jste odehráli různých představení, repríz?

Asi je to neuvěřitelné, ale jenom Rychlých šípů bylo dvacet představení. Dále pak v tomto školním roce to byla tři představení Možná přijde kouzelník. Nad Ježíšem se rozplývat nebudu, protože o něm už se toho napsalo...

Jak dlouho nacvičujete nějakou scénku nebo část vystoupení? Jak to probíhá?

Většinou se hraje od začátku požadovaného úseku, který se režisérce nelíbí, až po okamžik, než řekne znovu, že to či ono bylo strašné. Takový úsek pak může trvat tři vteřiny nebo taky dvacet minut.

Máte trému? Čeho se bojíte a na co se naopak těšíte před vystoupením?

Nějaká tréma tam vždycky je, někdy víc, někdy méně. Záleží to na tom, jak se tváří publikum, kolik věcí bylo zapomenuto a celkovým shonem kolem. No a jinak jsem se vždy nejvíce těšil na větu: „Ano, jsem Štětinááč.“

Kde berete rekvizity, oblečení?

Mnohé si doneseme z domu, jiné si necháme šít, ale já osobně jsem při výběru svého kostýmu dal přednost síti břevlavských „secondhandů“. (V pátek platí sleva 10 Kč/ks :D)

O Ježíši už se toho napsalo ...

Co říkáte reakci diváků?

Jsou velice různorodé. Úplně jinak se chovají diváci, kteří při venkovním představení náhodou procházejí a více se věnují svému párku v rohlíku, jinak se chovají studenti jisté střední školy poté, co byli víceméně násilně natlačeni do naší auly... Ale nejradši mám představení, na která jdou lidé z vlastní vůle za jistou „kulturou“.

Můžete se svěřit s nějakým zážitkem – trapasem?

Největší byl myslím v Rohatci, kde nám popadaly kulisy. To se i náš nejmenovaný zvukař smál tak, že se válel po zemi a opomněl pustit nějakou tu hudební kulisu.

Co byste vzkázali našim studentům?

Mohli by rozšířit řady našeho divadelního kroužku a jinak mě nic inteligentního nenapadá.

Pro některé škola brzy skončí maturitou – kde tyto dovednosti využijete?

Já tento rok ještě nematuruji, tak se tím radši nezabývám. Ale už teď máme větší schopnosti prezentovat se na veřejnosti a kdyby nic jiného, určitě nám zůstane spousta krásných vzpomínek.

Kontrolní otázka: Kdo odpovídal jménem členů divadelního souboru?

[Zařadil: Štěpán Doppler]

A co doplnila vedoucí souboru, Ing. Vilímková?

Kdy vznikl divadelní soubor a kdo stál u jeho zrodu?

Nápad zahrát si u nás ve škole divadlo se zrodil na vodáckém zájezdu v Srbsku v roce 2005. Myslela jsem, že během prázdnin na to studenti zapomenou, ale v září jsme se sešli v aule a začali zkoušet. Začínalo nás patnáct a byli to studenti ze všech ročníků. Chtěli jsme se k tomu postavit profesionálně, a tak jsme absolvovali i pohybové semináře pod vedením zkušených lektorů. Je to tvrdá práce, ale tak jako v každé partě, kterou spojuje společný cíl, zažijeme spoustu legrace. Studenti přicházejí a odcházejí, ale divadelní soubor funguje dál a v dubnu 2007 jsme si konečně našli i jméno: Divadlo Bedřicha Kaněry.

Učíte ekonomické předměty, kde se u vás vzal talent k této činnosti?

Vztah k umění mám od dětství. Ráda chodím na divadelní představení a na naší škole pořádám divadelní zájezdy i pro studenty. Neřekla bych, že mám talent k práci režisérky. Ale když se zabývám jakoukoliv činností, snažím se ji dělat poctivě. Práce v divadelním souboru je zajímavá, otevírá nové obzory. Naučila jsem se mnoho věcí, získala nové informace a poznala zajímavé osobnosti. S prací v souboru souvisí nejenom režie, ale umět dobré představení „prodat“. Připadám si více jako manažerka než režisérka.

Jaká představení jste nacvičili? Kolik jste jich odehráli?

Naše první představení byla adaptace slavného muzikálu Jesus Christ Superstar. Jednalo se o výrazový pohyb při reprodukování hudbě doplněný audiovizuálními snímky. Byla to krásná práce a ráda na ni vzpomínám. Odehráli jsme dvě představení v roce 2006 v aule naší školy a jedno představení v Synagoze v Břeclavi. K tomu muzikálu jsme se vrátili, když jsme společně s rakouskými přáteli nacvičili toto představení znovu. Samozřejmě s jinými herci. Vystupovali jsme společně ve Vídni a v Synagoze v Břeclavi.

Následovala další hra, komedie Rychlé šípky aneb Hlídko mladého skauta. Nacvičovali jsme ji asi sedm měsíců a zúčastnili jsme se i Krajské soutěžní přehlídky MUMRAJ v Hodoníně. Velké překvapení pro nás bylo vítězství v této soutěži. S Rychlými šípkami jsme měli velký úspěch a odehráli jsme dvacet představení, a to nejenom v Břeclavi, ale i v Hodoníně, v Brně, v Rosicích u Brna a také ve Vídni. Letos máme za sebou další vystoupení Možná přijde kouzelník, které jsme odehráli v říjnu v Břeclavi a ve Vídni.

Jakých projektů jste se zúčastnili?

Protože neustále mluvím o Vídni, tak je zřejmé, že jsme realizovali tato představení v rámci Dispozičního fondu INTERREG. Jednalo se o dva projekty založené na mezinárodní spolupráci: Divadlo - Theater I. a Divadlo - Theater II. Bez finančních prostředků se nedá dělat v dnešní době téměř nic.

Co vám osobně tato činnost přináší?

Práce se studenty v divadle je velmi zajímavá a zatím mě těší. Doufám, že to tak zůstane i nadále.

ptala se eš

Bylo nás jedenáct ...

Ano – přesně jako v té písničce – se nás 26. 10. 2007 sešlo 11 před budovou Obchodní akademie v Břeclavi ke společnému setkání po 55 letech od maturity.

Díky neobyčejně milému přístupu ředitele školy PhDr. Leo Čudy k bývalým absolventům (před 5 lety nás dokonce provázela osobně), byla opět umožněna prohlídka školy – především nových učeben.

55 let – pro někoho může znamenat celý život, pro nás ale zatím rozhodně 55 let vzpomínek na kus života hezkého

Byli jsme tenkrát čtvrtými maturanty poválečného období. Dnes už si mnozí z vás, současných studentů OA, těžko mohou představit

podmínky i možnosti, které tehdejší situace dovolovala škole i studentům využít.

Přesto po celou dobu studií panovala jmenovitě v naší třídě (9 dívek + 18 chlapců) velmi přátelská atmosféra, sportovní duch, bylo dosahováno vynikajících studijních výsledků a pozadu nezůstávala ani stránka kulturní (viz vydávání školního časopisu "TEP").

Díky vysoké profesionální úrovni celého profesorského sboru – a také snad našemu snažení – odmaturovalo v roce 1952 devět studentů s vyznamenáním (33 %), přičemž pět z nich odešlo studovat na vysoké školy. (Studium vysoké školy v padesátých letech bylo mnohdy podřízeno zájmům vyšším – i proti vlastním zájmům studentů.)

Vzdor svízelným podmínkám dosáhli mnozí z našich spolužáků vysokých postavení. Tak např.:

JUDr. Jiří Matějka – několik let konzul ve Francii, vedoucí komise pro příměří v Korei, dodnes vyučuje jazyk anglický a francouzský na univerzitě v Praze

Ing. Jiří Marek – řadu let působil jako profesor OA v Břeclavi

Ing. Květoslav Dubský – profesor těsnopisu, účetnictví, psaní na stroji i tělocviku v Přerově

JUDr. Edita Poláková – dlouholetá advokátní praxe v Brně

Mohli bychom pokračovat, neboť i ti, jimž nebylo vysokoškolské vzdělání dopřáno, dosáhli v průběhu let významných postavení.

Jsmo hrdi na to, že jsme byli absolventy právě Obchodní akademie Břeclav.

Přála bych vám všem, kteří v současné době na "NAŠÍ MILÉ ŠKOLIČCE" studujete, abyste i po mnoha letech mohli na ni se stejným vděkem vzpomínat.

Milada Šmolíková, absolventka 1948-1952

Setkání po padesáti letech

Dne 1. září 2007 se před Obchodní akademií v Břeclavi sešla zajímavá skupinka lidí – byli to pamětníci! Naši školu totiž absolvovali před padesáti lety! Při takových setkáních se vzpomíná a srovnává, co bylo tehdy a jaké možnosti skýtá dnešní studium.

Jedna z účastnic, paní Vrzalová, byla ochotna podělit se o své vzpomínky a zážitky:

„Ve třídě nás bylo pětatřicet studentek, dnešního setkání se zúčastnilo dva-

cet, pět spolužaček už není mezi námi, deset jich nepřišlo.

Naším třídním učitelem byl profesor Karel Jiříček, na kterého v dobrém vzpomínáme, prodělal koncentrační tábor za války, ale neztrácel humor.

Jelikož jsme byly na dvouletém studiu tehdy hospodářské školy, tak jsme nematurovaly, jen po absolvování školy si některé studentky doplňovaly vzdělání s maturitou buď večerním, nebo dálkovým studiem. Z předmětů, které se nyní na OA neučí a které jsme se učily, jsou: jazyk ruský, politická ekonomie, technologie, socialistické hospodářství, hospodářské počty, technika hospodářské administrativy, těsnopis a předvojenská výchova.

Materiální vybavení nebylo téměř žádné, pouze staré psací stroje, na kterých jsme dokázaly napsat i státnici na výbornou

s 224 čistými úhozy za minutu. Tělocvična nebyla, tak jsme chodily na stadion nebo na Kupkovu základní školu do tělocvičny.

Proto nás při současné prohlídce školy nejvíce zaujalo vybavení multimediálních tříd, jazykové třídy, tělocvična se sprchami, hodně se změnila budova uvnitř budováním nových tříd v půdní vestavbě i v suterénu.

Měly jsme všechny chuť zasednout znovu do školních lavic, využít vymožeností, které studentům nabízí nynější vybavení školy, ale s tím rozumem, co máme teď, daleko více bychom si toho vážily.

A co bychom vzkázaly současným studentům? Aby si toho vážili, že mohou studovat v tak dobře vybavené škole, příjemném prostředí a přejeme jim mnoho studijních úspěchů, výborné uplatnění v praxi. Všechno můžete mít, protože jste mladí...“

